

Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SPLOŠNEGA SODIŠČA (drugi senat)

z dne 13. julija 2018*

„Javni uslužbenci – Pogodbeni uslužbenci – Izselitveni dodatek – Člen 4(1)(b) Priloge VII h Kadrovskim predpisom – Desetletno referenčno obdobje – Državljanstvo države zaposlitve – Prebivališče v državi zaposlitve – Delo v mednarodni organizaciji – Pogodba o začasnem delu“

V zadevi T-273/17,

Alessandro Quadri di Cardano, pogodbeni uslužbenec Izvajalske agencije za inovacije in omrežja (INEA), stanujoč v Alicanteju (Španija), ki sta ga sprva zastopala N. de Montigny in J.-N. Louis, nato N. de Montigny, avocats,

tožnik,

proti

Evropski komisiji, ki sta jo sprva zastopala T. Bohr in M. Mensi, nato T. Bohr in L. Radu Bouyon, zastopniki,

tožena stranka,

zaradi predloga na podlagi člena 270 PDEU za razglasitev ničnosti odločbe Urada Komisije za vodenje in plačevanje posameznih pravic (PMO) z dne 19. julija 2016, ker je bila z njo tožniku zavrnjena dodelitev izselitvenega dodatka ob začetku dela v INEA,

SPLOŠNO SODIŠČE (drugi senat),

v sestavi M. Prek, predsednik, F. Schalin, sodnik, in M. J. Costeira (poročevalka), sodnica,

sodna tajnica: G. Predonzani, administratorica,

na podlagi pisnega dela postopka in obravnave z dne 10. aprila 2018

izreka naslednjo

* Jezik postopka: francoščina.

Sodbo

Dejansko stanje

Osebni podatki tožnika

- 1 Tožnik, Alessandro Quadri di Cardano, se je rodil 19. aprila 1980 v Bologni (Italija) italijanskemu očetu in belgijski materi ter ima dvojno državljanstvo, to je italijansko in belgijsko.
- 2 Tožnik je do leta 2006 prebival v Italiji, kjer je dokončal osnovnošolsko, srednješolsko in univerzitetno izobraževanje.
- 3 Tožnik je od 13. septembra 2006 do 22. junija 2007 opravljal magistrski študij na Collège d'Europe v Brugesu (Belgija).
- 4 Od 21. septembra 2007 je tožnik vpisan v register pri italijanskem konzulatu v Bruslju (Belgija). 6. decembra 2008 se je v Bruslju poročil z belgijsko državljanke s stalnim prebivališčem v Bruslju, s katero ima tri otroke, ki so se v Bruslju rodili v letih 2010, 2013 in 2015. Tožnikova žena opravlja dejavnost v Bruslju. Tožnik se je 18. februarja 2009 vpisal v register prebivalstva v Schaerbeeku (Belgija).

Poklicna pot tožnika

- 5 Tožnik je od 2. maja do 28. julija 2006 v Bruslju opravljal poskusno delo v predstavnem uradu Provincia Autonoma di Bolzano-Alto Adige (avtonomna pokrajina Bolzano-Zgornje Poadižje, Italija) pri institucijah Evropske unije.
- 6 Tožnik je delal za Evropski parlament od 4. septembra 2007 do 27. avgusta 2008 kot uslužbenec na poskusnem delu in nato od 28. avgusta 2008 do 31. julija 2009 kot parlamentarni pomočnik.
- 7 Tožnik je od 1. avgusta 2009 do 31. januarja 2010 delal za Parlament kot akreditirani parlamentarni pomočnik.
- 8 Tožnik je bil od 1. februarja 2010 do 31. januarja 2013 zaposlen v Evropski komisiji kot pomožni pogodbeni uslužbenec v Generalnem direktoratu (GD) za raziskave in inovacije. Tožnik je na teh delovnih mestih pogodbenega uslužbenca dosegel najdaljše trajanje zaposlitve treh let v skladu s takrat veljavnimi pravili.
- 9 Tožnikovo ime je bilo vključeno na seznam pogodbenih uslužbencev, ki so bili predlagani za sklenitev pogodbe o začasnem delu v GD za raziskave in inovacije.
- 10 Direktor direktorata R GD za raziskave in inovacije je z dopisom z dne 20. novembra 2012 tožnika obvestil, da mu bo lahko pogodba o začasnem delu ponujena od 1. februarja 2013 za začetno obdobje šestih mesecev (s prekinitvijo v avgustu).
- 11 Tožnik je 29. januarja 2013 ustvaril profil pri agenciji R., s katero je podpisal prvo pogodbo o začasnem delu.
- 12 Pogodbi o začasnem delu, sklenjeni med tožnikom in agencijo R., skupaj pokrivata prvo obdobje od 1. februarja do 31. julija 2013 in nato drugo obdobje od 1. do 13. septembra 2013 (v nadaljevanju skupaj: obdobje začasnega dela).

- 13 Tožnik je v obdobju začasnega dela delal kot uslužbenec, zaposlen pri agenciji za zagotavljanje začasnega dela, v GD za raziskave in inovacije.
- 14 Tožnik se je v obdobju začasnega dela udeležil več usposabljanj, ki so bila na voljo osebju Komisije.
- 15 Tožnik je avgusta 2013 prejemal evropsko nadomestilo za brezposelnost, potem ko je bil izključen iz upravičenosti do belgijskega nadomestila za brezposelnost.
- 16 Tožnik se je med letoma 2012 in 2013 prijavil za več delovnih mest pri različnih institucijah in organih Unije, ki imajo sedež zunaj Belgije.
- 17 Vodja oddelka R.1 GD za raziskave in inovacije je 5. oktobra 2016 izdal izjavo, s katero je potrdil, da je bil tožnik zaposlen v Komisiji v GD za raziskave in inovacije ter razporejen v oddelek RTD.B2 kot pogodbeni uslužbenec za obdobje od 1. februarja 2010 do 31. januarja 2013 ter kot uslužbenec, zaposlen pri agenciji za zagotavljanje začasnega dela, v obdobjih od 1. februarja do 31. julija 2013 in od 1. do 13. septembra 2013.
- 18 Tožnik je od 16. septembra 2013 do 15. maja 2014 delal v Parlamentu kot pogodbeni uslužbenec.
- 19 Tožnik je od 16. maja 2014 do 15. julija 2016 delal v Izvajalski agenciji za mala in srednja podjetja (EASME) kot pogodbeni uslužbenec.
- 20 Tožnik se je 16. julija 2016 kot pogodbeni uslužbenec zaposlil v Izvajalski agenciji za inovacije in omrežja (INEA).

Izpodbijana odločba in drugi odločbi o izselitvenem dodatku

- 21 Tožnik je za obdobje od 1. avgusta 2009 do 31. januarja 2010 v okviru pogodbe, ki jo je s Parlamentom sklenil kot akreditirani parlamentarni pomočnik, omenjene v točki 7 zgoraj, prejemal izselitveni dodatek na podlagi člena 4 Priloge VII h Kadrovskim predpisom za uradnike Evropske unije (v nadaljevanju: Kadrovski predpisi).
- 22 Matični kraj tožnika je bil 28. oktobra 2010 določen v Bologni z učinkom od 1. februarja 2010.
- 23 Tožnik je za obdobje od 1. februarja 2010 do 31. januarja 2013 v okviru pogodbe pomožnega pogodbenega uslužbenca v GD za raziskave in inovacije, omenjene v točki 8 zgoraj, prejemal izselitveni dodatek.
- 24 Za obdobje od 16. septembra 2013 do 15. maja 2014 v okviru pogodbe pogodbenega uslužbenca v Parlamentu, omenjene v točki 18 zgoraj, tožniku z odločbo Parlamenta z dne 24. oktobra 2013 ni bil dodeljen izselitveni dodatek. Tožnik ni vložil tožbe zoper odločbo Parlamenta, s katero je bila zavrnjena njegova pritožba zoper odločbo, s katero mu ni bil dodeljen izselitveni dodatek.
- 25 Tožnik je za obdobje od 16. maja 2014 do 15. julija 2016 v okviru pogodbe pogodbenega uslužbenca v EASME, omenjene v točki 19 zgoraj, prejemal izselitveni dodatek.
- 26 Za obdobje od 16. julija 2016 v okviru pogodbe pogodbenega uslužbenca v INEA, omenjene v točki 20 zgoraj, tožniku z odločbo Urada Komisije za vodenje in plačevanje posameznih pravic (PMO) z dne 19. julija 2016 (v nadaljevanju: izpodbijana odločba) ni bil dodeljen izselitveni dodatek.
- 27 Tožnik je 17. oktobra 2016 na podlagi člena 90(2) Kadrovskih predpisov vložil pritožbo zoper izpodbijano odločbo.

- 28 Organ Komisije, pooblaščen za sklepanje pogodb o zaposlitvi (OPSP), je z odločbo z dne 3. februarja 2017 to pritožbo zavrnil z obrazložitvijo, da za tožnika, katerega eno od državljanstev je belgijsko, v bistvu ni mogoče šteti, da v referenčnem obdobju ni ohranil ali ni vzpostavil vezi z Belgijo v skladu s členom 4(1)(b) Priloge VII h Kadrovskim predpisom. Po mnenju OPSP se je namreč tožnik v tem obdobju, ki je trajalo od 15. julija 2006 do 15. julija 2016, za stalno naselil v Bruslju, kjer se je poročil in dobil tri otroke. Poleg tega je tožnik med februarjem in septembrom 2013 šest mesecev in dva tedna opravljal zasebne poklicne dejavnosti v Bruslju kot uslužbenec, zaposlen pri agenciji za zagotavljanje začasnega dela, pri čemer tega obdobja zaposlitve ni mogoče šteti za delo, opravljeno v mednarodni organizaciji. Poleg tega tožnik avgusta 2013, ko je bil brezposeln, ni dokazal, da ima običajno prebivališče zunaj Belgije.
- 29 PMO je 28. februarja 2017 sprejel odločbo v zvezi s povračilom neupravičeno plačanih zneskov, da bi izterjal izselitveni dodatek, omenjen v točki 25 zgoraj, ki je bil tožniku plačan v okviru pogodbe pogodbenega uslužbenca v EASME.

Predlog za sklenitev pogodb o začasnem delu za nekatere pogodbene uslužbence

- 30 Podpredsednik Komisije je 30. maja 2012 reprezentativnim sindikalnim in poklicnim organizacijam poslal obvestilo, ki se je nanašalo zlasti na zakonodajni postopek revizije Kadrovskih predpisov, ki je potekal, in „prehodne določbe, ki bi se lahko uporabile za pogodbene uslužbence, ki bodo v naslednjih mesecih dosegli najdaljše trajanje zaposlitve v Komisiji“. V zvezi s tem je bilo v obvestilu med drugim navedeno, prvič, da „ni mogoče odstopati od veljavnih pravil iz Kadrovskih predpisov“ ter, drugič, da bodo službe opozorjene, da se lahko „skupna sredstva [...] uporabijo tudi za financiranje pogodb o začasnem delu ob upoštevanju nacionalnih določb, ki se uporabljajo“.
- 31 Generalni direktor GD za raziskave in inovacije je z obvestilom z dne 16. oktobra 2012 direktorje navedenega direktorata obvestil, da je bilo v pričakovanju celovitega političnega dogovora o Kadrovskih predpisih predlagano, da se nekaterim pogodbenim uslužbencem, katerih pogodbe se bodo iztekle v prvem polletju 2013 in katerih delo je ključno za pravilno delovanje GD, ponudi delovno mesto uslužbenca, zaposlenega pri agenciji za zagotavljanje začasnega dela.
- 32 Komisija je v letih 2012 in 2013 pripravila več prošenj za sklenitev pogodb o začasnem delu, vključno s pogodbo tožnika.

Postopek in predlogi strank

- 33 Tožnik je 8. maja 2017 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložil to tožbo.
- 34 Komisija je 17. julija 2017 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložila odgovor na tožbo.
- 35 Replika in duplika sta bili v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vloženi 7. septembra oziroma 18. oktobra 2017.
- 36 Stranki sta na obravnavi 10. aprila 2018 podali ustne navedbe in odgovorili na vprašanja Splošnega sodišča.
- 37 Tožnik Splošnemu sodišču predlaga, naj:
- izpodbijano odločbo razglasi za nično;
  - Komisiji naloži plačilo stroškov.

38 Komisija Splošnemu sodišču predlaga, naj:

- tožbo zavrne;
- tožniku naloži plačilo stroškov.

Pravo

- 39 Tožnik v podporo tožbi navaja štiri tožbene razloge. Prvi tožbeni razlog se nanaša na napačno uporabo prava, kršitev belgijskih zakonskih določb s področja pogodb o začasnem delu ter zlorabo zakona. Drugi tožbeni razlog se nanaša na zlorabo pooblastil in oblasti. Tretji tožbeni razlog se nanaša na očitno napako pri presoji in kršitev načela dobrega upravljanja. Četrty tožbeni razlog se nanaša na kršitev legitimnih pričakovanj tožnika ter načel varstva zaupanja v pravo, pravne varnosti in pridobljenih pravic.
- 40 Splošno sodišče meni, da je primerno skupaj obravnavati prvi in tretji tožbeni razlog.

Prvi in tretji tožbeni razlog: napačna uporaba prava, kršitev belgijskih zakonskih določb s področja pogodb o začasnem delu, zloraba zakona, očitna napaka pri presoji in kršitev načela dobrega upravljanja

- 41 Tožnik v okviru prvega in tretjega tožbenega razloga v bistvu trdi, da je bilo z izpodbijano odločbo napačno uporabljeno pravo, kršene belgijske zakonske določbe s področja pogodb o začasnem delu, zlorabljen zakon, storjena očitna napaka pri presoji in kršeno načelo dobrega upravljanja.
- 42 Komisija izpodbija tožnikove trditve. Poleg tega v dupliki glede tretjega tožbenega razloga navaja, da je očitek, ki se nanaša na kršitev načela dobrega upravljanja, nedopusten.
- 43 Prvi in tretji tožbeni razlog je mogoče razdeliti na tri dele. Prvi del se nanaša na izračun desetletnega referenčnega obdobja. Drugi del se nanaša na to, da tožnikovo delo v obdobju začasnega dela ni opredeljeno kot opravljanje dela v mednarodni organizaciji v smislu člena 4 Priloge VII h Kadrovskim predpisom. Tretji del se nanaša na tožnikovo običajno prebivališče v desetletnem referenčnem obdobju.
- 44 Uvodoma je treba spomniti, da je v skladu z ustaljeno sodno prakso Sodišča namen izselitvenega dodatka iz člena 69 Kadrovskih predpisov nadomestitev stroškov in posebnih neugodnosti zaradi zaposlitve pri Uniji za uradnike, ki se morajo zaradi tega preseliti iz države stalnega prebivališča v državo, kjer opravljajo delo, ter se vključiti v novo okolje. Pojem izselitve je odvisen tudi od subjektivnega položaja uradnika, to je od stopnje njegove vključitve v novo okolje, ki pa je razvidna, na primer, iz običajnega prebivališča ali opravljanja glavne poklicne dejavnosti (glej sodbo z dne 24. januarja 2008, Adam/Komisija, C-211/06 P, EU:C:2008:34, točka 38 in navedena sodna praksa).
- 45 Spomniti je treba tudi, da se pogoji za dodelitev izselitvenega dodatka, opredeljeni v členu 4(1) Priloge VII h Kadrovskim predpisom, uporabljajo začasne in pogodbene uslužbenke na podlagi člena 20 Kadrovskih predpisov oziroma člena 92 Pogojev za zaposlitev drugih uslužbencev Evropske unije.
- 46 Kar zadeva zlasti pogoje za dodelitev izselitvenega dodatka, določene v členu 4(1)(b) Priloge VII h Kadrovskim predpisom, mora uradnik, ki je ali je bil državljani države, na ozemlju katere je kraj njegove zaposlitve, dokazati, da je v desetih letih pred datumom začetka svoje službe stalno prebival zunaj evropskega ozemlja te države zaradi razlogov, ki niso povezani z opravljanjem dela v državni službi ali v službi mednarodne organizacije.

- 47 Poleg tega za uradnike z državljanstvom države zaposlitve okoliščina, da so v njej ohranili ali določili običajno prebivališče, pa čeprav le za zelo kratek čas v desetletnem referenčnem obdobju, zadostuje za povzročitev izgube ali zavrnitve pravice do izselitvenega dodatka (sodba z dne 27. februarja 2015, EESO/Achab, T-430/13 P, EU:T:2015:122, točka 54).
- 48 Natančneje, pojem običajnega prebivališča se je v sodni praksi ustaljeno razlagal kot kraj, v katerem je zadevna oseba v želji, da bi mu podelila stalnost, določila stalno ali običajno središče svojih interesov. Poleg tega pojem prebivališča ne glede na popolnoma količinski podatek o času, ki ga oseba preživi na ozemlju ene ali druge države, poleg fizičnega dejstva bivanja na določenem kraju zajema namen, da se temu dejstvu podeli neprekinjenost, ki izhaja iz življenjskih navad in običajnih družbenih odnosov (glej sodbo z dne 16. maja 2007, F/Komisija, T-324/04, EU:T:2007:140, točka 48 in navedena sodna praksa).
- 49 Glede omejitve referenčnega obdobja iz sodne prakse izhaja, da je glede na izjemo, določeno v členu 4(1)(a) Priloge VII h Kadrovskim predpisom, posledica opravljanja dela za drugo državo ali mednarodno organizacijo ohranitev posebne vezi zadevne osebe s to drugo državo ali to mednarodno organizacijo, kar ovira vzpostavitev trajne vezi z državo zaposlitve in torej zadostno vključitev zadevne osebe v družbo zadnjenavedene države. Ker se za delo za drugo državo ali mednarodno organizacijo domneva, da preprečuje vzpostavitev trajnih vezi med zadevno osebo in državo zaposlitve, taka domneva velja tudi za člen 4(1)(b) Priloge VII h Kadrovskim predpisom ne glede na dejstvo, da sta formulaciji teh dveh določb različni. Zato bo treba pri izračunu desetletnega referenčnega obdobja upoštevati obdobja, v katerih je zadevna oseba opravljala delo v državni službi ali v službi mednarodne organizacije. S pristopom, da se ne izpelje nobenega sklepa glede omejitve navedenega obdobja, ker je bilo delo opravljeno za državo ali mednarodno organizacijo, se ne bi upoštevala besedilo in namen člena 4(1)(b) Priloge VII h Kadrovskim predpisom, ker bi praktično izhajal iz izenačitve takega dela z delom za vsakega drugega delodajalca (glej sodbo z dne 25. septembra 2014, Grazyte/Komisija, T-86/13 P, EU:T:2014:815, točka 50 in navedena sodna praksa).
- 50 Glede pojma „mednarodna organizacija“ je treba spomniti, da se dejavnosti, opravljene v institucijah in organih Unije, štejejo za delo, opravljeno za mednarodno organizacijo, v smislu člena 4(1) Priloge VII h Kadrovskim predpisom (glej v tem smislu sodbo z dne 25. septembra 2014, Grazyte/Komisija, T-86/13 P, EU:T:2014:815, točki 33 in 34 ter navedena sodna praksa).
- 51 Nazadnje, v skladu z ustaljeno sodno prakso je naloga zadevnega uradnika, da dokaže izpolnjevanje pogojev iz člena 4(1) Priloge VII h Kadrovskim predpisom (glej sodbo z dne 21. januarja 2014, Jelenkowska-Luca/Komisija, F-114/12, EU:F:2014:3, točka 15 in navedena sodna praksa).
- 52 Z vidika zgoraj predstavljenega pravnega okvira in sodne prakse je treba preizkusiti utemeljenost tožnikovih trditvev v okviru prvega in tretjega tožbenega razloga.

Prvi del: izračun desetletnega referenčnega obdobja

- 53 Tožnik s prvim delom prvega in tretjega tožbenega razloga v bistvu trdi, da je bilo v izpodbijani odločbi desetletno referenčno obdobje napačno določeno med letoma 2006 in 2016. V zvezi s tem tožnik pojasnjuje, da ne izpodbija tega, da je treba njegove pravice iz Kadrovskih predpisov znova določiti ob začetku njegovega dela v INEA, temveč to, da je Komisija desetletno referenčno obdobje izračunala, ne da bi nevtralizirala obdobja, v katerih je opravljal delo za mednarodno organizacijo, in ne da bi ustrezno podaljšala referenčno obdobje. Po tožnikovem mnenju bi bilo treba desetletno referenčno obdobje določiti z začetkom v letu 1999 in iztekom v letu 2009, ker je treba nevtralizirati obdobje od začetka dela za Parlament (2009) do začetka dela za INEA (2016). Njegovo prebivališče na belgijskem ozemlju v tem celotnem obdobju, vključno z obdobjem začasnega dela, je bilo namreč utemeljeno z delom v mednarodni organizaciji.
- 54 Komisija izpodbija tožnikove trditve.

- 55 V obravnavani zadevi ni sporno, da tožnik zahteva izselitveni dodatek od začetka svojega dela v INEA 16. julija 2016. Poleg tega je iz elementov iz spisa razvidno, da ima tožnik državljanstvo države, na ozemlju katere je kraj njegove zaposlitve, to je Belgije, in državljanstvo druge države članice, to je Italije.
- 56 Ker ima tožnik državljanstvo države, na ozemlju katere je kraj njegove zaposlitve, je njegov položaj zajet s primerom uslužbenca, „ki [je] ali [je bil] državljan[...] države, na ozemlju katere je kraj [njegove] zaposlitve“, predvidenim v členu 4(1)(b) Priloge VII h Kadrovskim predpisom.
- 57 Zato je upošteveno referenčno obdobje tisto, ki je določeno v členu 4(1)(b) Priloge VII h Kadrovskim predpisom, to je obdobje „desetih let[...] pred datumom začetka [...] službe“.
- 58 Poleg tega je treba ugotoviti, da tožnik ne zanika, da je treba njegove posamezne pravice, vključno s pravico do izselitvenega dodatka, določiti ob začetku njegovega dela v INEA.
- 59 Iz tega sledi, da se desetletno referenčno obdobje izteče z dnem, ko je tožnik začel delati v INEA.
- 60 Nasprotno pa za izračun desetletnega referenčnega obdobja v nasprotju s tem, kar trdi tožnik, v obravnavani zadevi ni treba „nevtralizirati“ obdobja, v katerem je delo opravljal v državni službi ali v službi mednarodne organizacije, s čimer bi se ustrezno podaljšalo referenčno obdobje.
- 61 V zvezi s tem je treba pojasniti, da sodne prakse, navedene v točki 49 zgoraj, v skladu s katero je treba v okviru uporabe člena 4(1)(b) Priloge VII h Kadrovskim predpisom – enako kot v okviru uporabe odstavka 1(a) navedenega člena – „nevtralizirati“ obdobje, v katerem se je delo opravljal v državni službi ali v službi mednarodne organizacije, s čimer se ustrezno podaljša referenčno obdobje, ni mogoče prenesti na obravnavani primer (glej v tem smislu sodbo z dne 25. septembra 2014, Grazyte/Komisija, T-86/13 P, EU:T:2014:815, točka 51). V primeru, na katerega se nanaša ta sodna praksa, je namen „nevtralizacije“ obdobja dela za mednarodno organizacijo in ustreznega podaljšanja referenčnega obdobja preveriti, da je zadevna oseba res preživela deset let zunaj evropskega ozemlja države, katere državljanstvo ima ali je imela, ne da bi v teh desetih letih delala v državni službi ali v službi mednarodne organizacije (glej v tem smislu sodbo z dne 30. januarja 2014, Ohrgaard/Komisija, F-151/12, EU:F:2014:8, točki 36 in 38 ter navedena sodna praksa).
- 62 Iz tega sledi, da lahko v okviru uporabe člena 4(1)(b) Priloge VII h Kadrovskim predpisom samo obdobja, v katerih je zadevna oseba opravljala delo v državni službi ali v službi mednarodne organizacije „zunaj“ države zaposlitve, upravičijo nevtralizacijo. Iz tega sledi, da v obravnavani zadevi pri izračunu desetletnega referenčnega obdobja iz člena 4(1)(b) Priloge VII h Kadrovskim predpisom ni treba nevtralizirati obdobja, v katerih je tožnik opravljal delo v mednarodni organizaciji v državi zaposlitve, katere državljanstvo ima, in ustrezno podaljšati referenčnega obdobja.
- 63 Nasprotno pa je treba v obravnavani zadevi upoštevati opravljanje dela v mednarodni organizaciji za določitev tožnikovega običajnega prebivališča, ker se za to dejstvo domneva, da preprečuje vzpostavitev trajnih vezi med njim in državo zaposlitve (glej v tem smislu sodbo z dne 25. septembra 2014, Grazyte/Komisija, T-86/13 P, EU:T:2014:815, točka 50). To vprašanje bo preučeno v okviru tretjega dela, ki se nanaša na običajno prebivališče.
- 64 Iz navedenega izhaja, da je Komisija upravičeno določila, da desetletno referenčno obdobje traja od 15. julija 2006 do 15. julija 2016, se pravi, da se je izteklo, ko je tožnik začel delati v INEA, in da se je začelo deset let prej.

Drugi del: opredelitev tožnikovega dela v obdobju začasnega dela

- 65 Tožnik z drugim delom prvega in tretjega tožbenega razloga izpodbija opredelitev njegovega dela v obdobju začasnega dela, v skladu s katero to ni bilo opravljanje dela v mednarodni organizaciji v smislu člena 4 Priloge VII h Kadrovskim predpisom. Po tožnikovem mnenju je v tem obdobju začasnega dela obstajala „neposredna pravna vez“ med njim in Komisijo, ki je razvidna zlasti iz tega, da je bil zaposlen kot delavec, zaposlen pri agenciji za zagotavljanje začasnega dela, za nadomeščanje njega samega v GD za raziskave in inovacije, da je prejemal navodila neposredno od Komisije in da ni imel predhodne vezi z agencijo R. Poleg tega tožnik trdi, da vsi elementi obravnavanega primera utemeljujejo sklepanje, da v obdobju, ko je delal prek agencije za zagotavljanje začasnega dela, njegov delodajalec ni bila agencija za zagotavljanje začasnega dela R., temveč prav Komisija, ki ni upoštevala belgijskega prava s področja pogodb o začasnem delu. Tako tožnik meni, da je treba za uporabo člena 4(1) Priloge VII h Kadrovskim predpisom šteti, da je bila od začetka dela za Parlament leta 2009 edina poklicna dejavnost, ki jo je opravljal, dejavnost za institucije Unije.
- 66 Komisija izpodbija tožnikove trditve.
- 67 V obravnavani zadevi je treba ugotoviti, kot je razvidno iz točk od 8 do 13 zgoraj, da ker je tožnikovo delo doseglo najdaljše triletno trajanje opravljanja nalog pogodbenega uslužbenca v GD za raziskave in inovacije, je bilo njegovo ime vključeno na seznam pogodbenih uslužbencev, ki jih je ta generalni direktorat predlagal za sklenitev pogodbe o začasnem delu. Tožnik je nato z agencijo R. podpisal pogodbi o začasnem delu in v okviru teh pogodb delal v GD Komisije za raziskave in inovacije v prvem obdobju od 1. februarja do 31. julija 2013 in nato v drugem obdobju od 1. do 13. septembra 2013.
- 68 V zvezi s tem je treba na eni strani ugotoviti, da je Splošno sodišče že odločilo, da položaj zaposlenih iz agencij za zagotavljanje začasnega dela, napotenih v institucije Unije, ne ustreza položaju, „ki izhaja[...] iz dela za [...] mednarodno organizacijo“ v smislu člena 4(1)(a) Priloge VII h Kadrovskim predpisom (glej v tem smislu sodbo z dne 11. septembra 2002, Nevin/Komisija, T-127/00, EU:T:2002:211, točke 4, 6, 21, 32 in od 52 do 58). Za to začasno delo je namreč značilno tristransko razmerje med delavcem, zunanjo agencijo in institucijo ali organom Unije, ki vključuje sklenitev dveh pogodb: naprej pogodbe med agencijo za zagotavljanje začasnega dela in institucijo ali organom Unije in nato pogodbe med delavcem, zaposlenim pri agenciji za zagotavljanje začasnega dela, in agencijo za zagotavljanje začasnega dela (glej v tem smislu sodbo z dne 11. septembra 2002, Nevin/Komisija, T-127/00, EU:T:2002:211, točka 53). V tem razmerju torej obstaja zasebna agencija za zagotavljanje začasnega dela, ki ustvarja dobiček s tem, da delavca da na voljo instituciji Unije ali ga napoti za opravljanje določenih nalog v tej instituciji ali za njen račun. Zaradi tega delovanja zunanjih agencij kot posrednikov ni mogoče ugotoviti neposredne pravne vezi med zadevno osebo in institucijo ali organom Unije (glej v tem smislu sodbo z dne 19. junija 2007, Asturias Cuerno/Komisija, T-473/04, EU:T:2007:184, točka 50).
- 69 Na drugi strani je treba spomniti, da iz sodne prakse izhaja, da ima glede na različne določbe člena 4(1) Priloge VII h Kadrovskim predpisom izraz „okolščine, ki izhajajo iz dela za [...] mednarodno organizacijo“ v členu 4(1)(a) Priloge VII h Kadrovskim predpisom precej širši obseg kot izraz „opravljanje dela [...] v službi mednarodne organizacije“ iz člena 4(1)(b) Priloge VII h Kadrovskim predpisom (sodba z dne 3. maja 2001, Liaskou/Svet, T-60/00, EU:T:2001:129, točka 47).
- 70 Sodna praksa, navedena v točki 68 zgoraj, pa se v obravnavani zadevi uporablja, ker je za zadevno obdobje začasnega dela značilen tudi obstoj tristranskega razmerja med tožnikom, zunanjo agencijo R. in Komisijo. Torej je posredovanje agencije R., s katero je tožnik podpisal pogodbi o začasnem delu, tisto, zaradi katerega ni mogoče ugotoviti, da je med tožnikom in Komisijo v obdobju začasnega dela obstajala neposredna pravna vez.

- 71 Poleg tega, kot trdi Komisija, se sodna praksa, navedena v točki 68 zgoraj, *a fortiori* uporablja v obravnavani zadevi, ker je tožnikov položaj zajet s členom 4(1)(b) Priloge VII h Kadrovskim predpisom, v katerem ima izraz „opravljanje dela [...] v službi mednarodne organizacije“ ožji obseg kot izraz, uporabljen v členu 4(1)(a) Priloge VII h Kadrovskim predpisom, kot je bilo opozorjeno v točki 69 zgoraj. Posledično ni mogoče sklepati, da je obdobje začasnega dela, temelječe na pogodbah o zaposlitvi, sklenjenih med tožnikom in družbo zasebnega prava, ustrezalo opravljanju dela „v službi mednarodne organizacije“.
- 72 O tej pravni presoji začasnega dela ni mogoče povzročiti dvoma s trditvijo tožnika, da v obravnavani zadevi obstaja neposredna podrejenost med Komisijo in njim, ki izhaja iz nezakonnosti pogodb o začasnem delu z vidika belgijskega prava, ki se uporablja, in dejstva, da Komisija v okviru teh pogodb ni „uporabnik“ v smislu belgijskega prava, temveč „delodajalec“.
- 73 V zvezi s tem je treba najprej ugotoviti, da predmet te tožbe nikakor ni preučitev domnevne nezakonnosti pogodb o začasnem delu, česar tožnik sicer ni predlagal pristojnim belgijskim sodiščem, temveč se ta tožba nanaša samo na odločbo, s katero je bil tožniku zavržen izselitveni dodatek ob začetku njegovega dela v INEA.
- 74 Posledično je treba takoj ugotoviti, da je tožnikova trditev, ki se nanaša na domnevne nezakonnosti pogodb o začasnem delu, za razglasitev ničnosti izpodbijane odločbe brezpredmetna (glej v tem smislu in po analogiji sodbo z dne 9. junija 2009, Nardin/Parlament, F-12/08, EU:F:2009:57, točka 38).
- 75 Dalje, ugotoviti je treba, da je bilo v okviru začasnega dela razmerje med tožnikom in Komisijo „popolnoma dejansko“ razmerje, ker je bila agencija za zagotavljanje začasnega dela tista, ki je imela pravno sposobnost za izvajanje delodajalske avtoritete nad delavcem, zaposlenim pri njej, in je na uporabnika dejansko prenesla izvajanje dela te avtoritete v obdobju, ko je bil delavec napoten k njemu (glej v tem smislu sodbo z dne 11. septembra 2002, Nevin/Komisija, T-127/00, EU:T:2002:211, točka 57). Okoliščina, da je bil tožnik v obdobju začasnega dela deležen notranjih usposabljanj Komisije, o tej presoji ne more povzročiti dvoma, saj je ta usposabljanja mogoče obravnavati samo na ravni tega dejanskega razmerja med tožnikom in Komisijo.
- 76 Poleg tega, tudi če se prizna, da je tožnik prejemal navodila neposredno od Komisije, ta okoliščina ostaja skladna z naravo začasnega dela in združljiva s tristranskim razmerjem, opisanim v točki 68 zgoraj (glej v tem smislu sodbo z dne 11. septembra 2002, Nevin/Komisija, T-127/00, EU:T:2002:211, točka 65).
- 77 Tudi okoliščina, da je Komisija lahko izbrala ali potrdila tožnika in da je bila ta izbira ali potrditev pogoj za zaposlitev tožnika s strani agencije za zagotavljanje začasnega dela, ne vpliva na pravno presojo začasnega dela v skladu z nacionalnim pravom, ki se uporablja, in zadevnimi pogodbami ter zlasti ne preprečuje, da je delodajalec pravna oseba, s katero je bila sklenjena pogodba o zaposlitvi, in ne institucija uporabnica (glej v tem smislu sodbo z dne 11. septembra 2002, Nevin/Komisija, T-127/00, EU:T:2002:211, točka 66 in navedena sodna praksa).
- 78 Ob upoštevanju vsega navedenega je treba ugotoviti, da je bil tožnik v obdobju začasnega dela neposredno pravno podrejen agenciji za zagotavljanje začasnega dela, s katero sta ga zaporedoma vezali pogodbi o začasnem delu.
- 79 Zato ni mogoče sprejeti, da je bil tožnik v položaju „opravljanj[a] dela [...] v službi mednarodne organizacije“ v smislu člena 4(1)(b) Priloge VII h Kadrovskim predpisom.
- 80 Torej je Komisija pravilno menila, da tožnik v obdobju začasnega dela od 1. februarja do 31. julija 2013 in od 1. do 13. septembra 2013 ni opravljal dela v službi mednarodne organizacije v smislu člena 4(1)(b) Priloge VII h Kadrovskim predpisom.

Tretji del: običajno prebivališče

- 81 Tožnik s tretjim delom prvega in tretjega tožbenega razloga trdi, da je Komisija napačno menila, da je določil svoje običajno prebivališče v Belgiji, ker je tam določil središče svojih interesov za druge potrebe, in ne za opravljanje dela v mednarodni organizaciji. Po tožnikovem mnenju je dejstvo, da se je poročil z belgijsko rezidentko in da so se njegovi otroci rodili v Bruslju, samo posledica tega, da se je leta 2009 nastanil v Bruslju zaradi opravljanja dela v institucijah Unije v daljšem obdobju. Poleg tega tožnik trdi, da je bilo edino obdobje, v katerem ni delal v instituciji Unije, avgust 2013, ko je bil registriran kot brezposeln.
- 82 Komisija izpodbija tožnikove trditve.
- 83 Uvodoma je treba ugotoviti, kot je bilo opozorjeno v točki 47 zgoraj, da ker ima tožnik državljanstvo države zaposlitve, okoliščina, da je v njej določil običajno prebivališče, pa čeprav le za zelo kratek čas v desetletnem referenčnem obdobju, zadostuje za povzročitev izgube pravice do izselitvenega dodatka.
- 84 Kot je razvidno iz elementov iz spisa, je treba ugotoviti, da se je tožnik v desetletnem referenčnem obdobju, ki je trajalo od leta 2006 do leta 2016, 21. septembra 2007 zasebno vpisal v register pri italijanskem konzulatu v Bruslju. Dne 6. decembra 2008 se je v Bruslju poročil z belgijsko državljanko, ki je prebivala in delala v Bruslju, in z njo imel tri otroke, ki so se v Bruslju rodili v letih 2010, 2013 in 2015. Tožnik je od 18. februarja 2009 vpisan v register prebivalstva v Schaerbeeku. Ugotoviti je treba, da je na poklicni ravni tožnik od 1. avgusta 2009 do 31. januarja 2010 delal za Parlament kot akreditirani parlamentarni pomočnik, nato od 1. februarja 2010 do 31. januarja 2013 za GD za raziskave in inovacije kot pomožni pogodbeni uslužbenec. Od 1. februarja do 31. julija 2013 in od 1. do 13. septembra 2013 je z agencijo R. sklenil pogodbi o začasnem delu in delal kot uslužbenec, zaposlen pri agenciji za zagotavljanje začasnega dela, v GD za raziskave in inovacije. Tožnik je avgusta 2013 prejel nadomestilo za brezposelnost. Tožnik je nato kot pogodbeni uslužbenec delal v Parlamentu od 16. septembra 2013 do 15. maja 2014 in v EASME od 16. maja 2014 do 15. julija 2016. Nazadnje se je tožnik 16. julija 2016 kot pogodbeni uslužbenec zaposlil v INEA (glej točke 4, 7, 8, 12, 13 in od 18 do 20 zgoraj).
- 85 Komisija je menila, da dejanske okoliščine, omenjene v točki 84 zgoraj, dokazujejo, da je tožnik v desetletnem referenčnem obdobju, prvič, določil stalno prebivališče v Belgiji, drugič, opravljal zasebne poklicne dejavnosti v Bruslju kot uslužbenec, zaposlen pri agenciji za zagotavljanje začasnega dela, in tretjič, ni dokazal, da je imel v mesecu brezposelnosti običajno prebivališče zunaj Belgije.
- 86 Te analize s tožnikovimi trditvami ni mogoče izpodbiti.
- 87 Elementi tožnikovega zasebnega življenja, omenjeni v točki 84 zgoraj, so namreč objektivne dejanske okoliščine, ki dokazujejo obstoj trajnih družbenih vezi tožnika z državo zaposlitve. Glede na te okoliščine ni mogoče šteti, da je tožnik dokazal, da je bilo njegovo prebivanje v Belgiji v desetletnem referenčnem obdobju začasno ali da ni zajemalo trajne preselitve stalnega ali običajnega središča njegovih interesov.
- 88 Poleg tega se morajo elementi tožnikovega zasebnega življenja upoštevati v povezavi z drugimi dejstvi, ki spadajo v njegovo poklicno življenje, kot so navedeni v točki 84 zgoraj, saj vsi ti elementi omogočajo sklepanje, da tožnik ni dokazal, da je bilo v desetletnem referenčnem obdobju njegovo prebivališče določeno v Belgiji zaradi razlogov, ki so povezani samo z opravljanjem dela za državo ali mednarodno organizacijo.
- 89 Kot je bilo namreč ugotovljeno v točki 79 zgoraj, ni mogoče sprejeti, da je bil tožnik v obdobju začasnega dela v položaju „opravljanj[a] dela [...] v službi mednarodne organizacije“ v smislu člena 4(1)(b) Priloge VII h Kadrovskim predpisom.

- 90 Poleg tega je treba opozoriti, da se konkretni razlogi, zaradi katerih se je tožnik odločil ostati v državi zaposlitve, katere državljanstvo ima, ne smejo upoštevati za namene dodelitve izselitvenega dodatka. Vsebinska preučitev različnih razlogov, zaradi katerih je zadevna oseba začela prebivati v državi, katere državljanstvo ima, bi nujno temeljila na subjektivni presoji, kar je nezdržljivo z besedilom in cilji člena 4(1)(b) Priloge VII h Kadrovskim predpisom (glej v tem smislu in po analogiji sodbo z dne 25. septembra 2014, Grazyte/Komisija, T-86/13 P, EU:T:2014:815, točke od 56 do 58). Subjektivni razlogi, zaradi katerih se je tožnik odločil, prvič, da se bo poročil in imel otroke v Belgiji, kjer bo prebival neprekinjeno, in drugič, da sprejme pogodbi o začasnem delu, torej niso upoštevni za preučitev pogojev za dodelitev izselitvenega dodatka.
- 91 Glede na navedeno je treba ugotoviti, da iz elementov iz spisa ni razvidno, da je tožnik v desetletnem referenčnem obdobju imel običajno in glavno središče svojih interesov zunaj Belgije, prvič, ker ima belgijsko državljanstvo, ker je v celotnem desetletnem referenčnem obdobju neprekinjeno prebival v Bruslju in ker se je v Bruslju poročil z belgijsko državljanjo, s katero ima tri otroke, prav tako rojene v Bruslju, ter drugič, ker je del tega obdobja v tej državi opravljal zasebno poklicno dejavnost. Sicer pa je treba ugotoviti, da tožnik ni dokazal, da je bilo v desetletnem referenčnem obdobju njegovo prebivališče v Belgiji zaradi razlogov, ki so povezani samo z opravljanjem dela za državo ali mednarodno organizacijo.
- 92 Iz tega sledi, da je tožnik poleg dejstva, da je več let prebival v Bruslju, izkazal namen, da temu dejstvu podeli neprekinjenost, ki izhaja iz okoliščine, da je tam določil stalno ali običajno središče svojih interesov.
- 93 Posledično je Komisija pravilno ugotovila, da tožnik ni dokazal, da je imel v desetletnem referenčnem obdobju običajno prebivališče zunaj države zaposlitve, to je Belgije, katere državljanstvo ima.
- 94 Iz tega sledi, da izpodbijana odločba ne vsebuje napak in kršitev, ki jih tožnik zatrjuje v okviru prvega in tretjega tožbenega razloga.
- 95 Glede na navedeno je treba prvi in tretji tožbeni razlog zavrnil kot neutemeljena, ne da bi bilo treba preučiti vprašanje nedopustnosti, omenjeno v točki 42 zgoraj, saj lahko sodišče Unije glede na okoliščine posameznega primera presodi, ali učinkovito izvajanje sodne oblasti upravičuje zavrnitev tožbenega razloga kot neutemeljenega, ne da bi prej odločalo o njegovi dopustnosti (sodba z dne 11. julija 2014, DTS Distribuidora de Televisión Digital/Komisija, T-533/10, EU:T:2014:629, točka 170).

Drugi tožbeni razlog: zloraba pooblastil in oblasti

- 96 Tožnik v okviru drugega tožbenega razloga v bistvu trdi, da je Komisija s tem, da ga je kot delavca, zaposlenega pri agenciji za zagotavljanje začasnega dela, zaposlila v GD za raziskave in inovacije, zlorabila pooblastila in oblast.
- 97 Po tožnikovem mnenju je Komisija zlorabila pooblastila, ker je obšla belgijsko zakonodajo s področja pogodb o začasnem delu, ko je navedeno zakonodajo uporabila za druge namene, in ne za tiste, ki so upravičevali njeno sprejetje. Cilj Komisije pri sklenitvi pogodb o začasnem delu s pomožnimi pogodbenimi uslužbenci je bil namreč preprečiti izgubo usposobljenega osebja, ki je nujno potrebno za pravilno delovanje generalnih direktoriatov. Ta cilj je bil v nasprotju z belgijskim pravom in njegov namen je bil status pogodbenega uslužbenca nadomestiti s prekarnim pogodbenim okvirom, v katerem bi delovno mesto, delodajalec in zaposleni ostali isti. Komisija je z uporabo tega statusa prekarnega delavca, zato da bi se obšle tožnikove posamezne pravice, zlorabila pooblastila.

- 98 Poleg tega tožnik trdi, da je Komisija zlorabila oblast, ko ga je prisilila v podpis zaporednih pogodb o začasnem delu za opravljanje istih nalog, kot jih je prej opravljal v GD za raziskave in inovacije kot pomožni pogodbeni uslužbenec, in nato ti pogodbi uporabila za to, da je obšla njegove posamezne pravice ob njegovi ponovni zaposlitvi v INEA. Podpis pogodb o začasnem delu naj bi bil za tožnika in njegove sodelavce v istem položaju „zavezujoč“, prvič, ker je bil edina možnost, da ne izgubijo zaposlitve v institucijah Unije, in drugič, ker jim je bilo zagotovljeno, da bodo nato spet dobili delovno mesto pogodbenega uslužbenca, takoj ko bo sprejeta reforma Kadrovskih predpisov.
- 99 Komisija izpodbija tožnikove trditve.
- 100 Spomniti je treba, da se v skladu z ustaljeno sodno prakso pojem zlorabe pooblastil nanaša na dejstvo, da je upravni organ uporabil svoja pooblastila za drug namen kot tisti, za katerega so mu bila dana. O odločbi, pri kateri so bila zlorabljena pooblastila, se lahko govori le v primeru, v katerem se na podlagi objektivnih, upoštevanih in skladnih dokazov izkaže, da je bila sprejeta za tak namen. Če ima poleg tega odločba več ciljev in čeprav ob veljavnih razlogih obstaja neupravičen razlog, ni mogoče govoriti o zlorabi pooblastil pri odločbi, če glavni cilj ni opuščen (glej sodbo z dne 13. decembra 2017, Oltis Group/Komisija, T-497/15, neobjavljena, EU:T:2017:895, točka 52 in navedena sodna praksa).
- 101 V obravnavani zadevi je treba ugotoviti, da ni nobene vzročne zveze med odločitvijo za uporabo pogodb o začasnem delu na eni strani in odločitvijo o določitvi tožnikovih posameznih pravic ob začetku njegovega dela za INEA na drugi. Gre namreč za različni odločitvi, ki sta ju sprejela različna subjekta, in to na podlagi različnih zakonskih določb, ki uresničujejo lastne cilje. Poleg tega ob izteku obdobja začasnega dela nikakor ni bilo gotovo, da se bo tožnik zaposlil kot uradnik ali uslužbenec institucije ali organa Unije in da bo zato treba sprejeti odločbo o upravičenosti do izselitvenega dodatka, saj med zadevnima odločitvama v teh okoliščinah ni mogoče ugotoviti nobene povezave.
- 102 Nepodprtih tožnikovih trditev, zlasti v zvezi z domnevno uporabo začasnega dela za izognitev določitvi njegovih posameznih pravic ob morebitni prihodnji zaposlitvi v instituciji ali organu Unije, torej ni mogoče šteti za objektivne, upoštevne in skladne dokaze, da je bila izpodbijana odločba sprejeta za druge namene, kot so tisti, ki se nanašajo na analizo tožnikovih posameznih pravic v zvezi z izselitvenim dodatkom.
- 103 Poleg tega tožnikova trditev, da je Komisija zlorabila oblast, ko ga je prisilila v podpis pogodb o začasnem delu, nikakor ni podprta. V zvezi s tem je dovolj ugotoviti, kot je razvidno iz točk 11 in 12 zgoraj, da so tako oblikovanje profila pri agenciji R. kot podpis pogodb o začasnem delu s to agencijo in iztek teh pogodb 13. septembra 2013 posledica samo tožnikove volje in njegovih odločitev glede poklicnega življenja.
- 104 Posledično je treba drugi tožbeni razlog zavrniti kot neutemeljen.

Četrty tožbeni razlog: kršitev tožnikovih legitimnih pričakovanj ter načel varstva zaupanja v pravo, pravne varnosti in pridobljenih pravic

- 105 Tožnik v okviru četrtega tožbenega razloga v bistvu trdi, da ima pridobljeno pravico do uporabe pogojev za dodelitev izselitvenega dodatka, ker se njegov dejanski položaj, odkar je avgusta 2009 prvič začel delati za institucijo Unije, ni spremenil, ker je vedno delal za mednarodno organizacijo in ker ni nikoli določil svojega običajnega prebivališča v Belgiji s tem, da bi v tej državi določil središče svojih interesov, za druge potrebe, kot je opravljanje dela v mednarodni organizaciji.

- 106 V zvezi s tem tožnik poudarja, da Komisija s spreminjanjem svoje analize pravice do izselitvenega dodatka krši njegove pridobljene pravice glede učinkov, povezanih s pogodbo o začasnem delu, o kateri se je takrat s Komisijo dogovarjal v interesu službe. Prav zato, ker so bile njihove pravice dogovorjene in so se morale ohraniti, naj bi tožnik in njegovi sodelavci sprejeli začasno zaposlitev kot delavci, zaposleni prek agencije za zagotavljanje začasnega dela.
- 107 Poleg tega tožnik trdi, da je bila analiza Komisije glede trajanja začasnega dela napačna, ker je to obdobje obravnavala kot razlog za izključitev iz dodelitve izselitvenega dodatka, določenega v členu 4 Priloge VII h Kadrovskim predpisom. Kljub dvojnemu državljanstvu, glede katerega je bil vedno odkrit, ter kljub poroki in rojstvu otrok v Bruslju Belgije nikoli ni obravnaval kot svoje prebivališče in stalno središče svojih interesov, razen kar zadeva opravljanje nalog v institucijah in organih Unije. Šest mesecev, kolikor je trajalo začasno delo, naj torej ne bi moglo spremeniti te opredelitve njegovega običajnega prebivališča. Poleg tega naj bi bile okoliščine, ki so bile ugotovljene, da bi se mu dodelil izselitveni dodatek, iste kot tiste, ki se zdaj razlagajo v zvezi z njim, saj je Komisija „obrnila“ analizo spisa in pozabila na vse okoliščine, ki so utemeljevale njegovo zaposlitev kot delavca, zaposlenega prek agencije za zagotavljanje začasnega dela.
- 108 Komisija izpodbija tožnikove trditve.
- 109 Spomniti je treba, da je na podlagi ustaljene sodne prakse pravica do sklicevanja na načelo varstva legitimnih pričakovanj pogojena s tem, da pristojni organi Unije upravičencu dajo natančna, brezpogojna in skladna zagotovila, ki izhajajo iz pooblaščenih in zanesljivih virov (glej sodbo z dne 13. junija 2013, HGA in drugi/Komisija, od C-630/11 P do C-633/11 P, EU:C:2013:387, točka 132 in navedena sodna praksa).
- 110 V obravnavanem primeru je iz dokazil, predloženih Splošnemu sodišču, razvidno, da ni bilo mogoče dokazati natančnih, brezpogojnih in skladnih zagotovil glede priznanja pravice do izselitvenega dodatka tožniku, ki bi jih dala institucija, organ, urad ali agencija Unije. V zvezi s tem je dovolj ugotoviti, da je bila izpodbijana odločba sprejeta po odločbi Parlamenta, omenjeni v točki 24 zgoraj, s katero je bil tožniku že zavrnen izselitveni dodatek.
- 111 Iz elementov iz spisa je namreč razvidno, da je bil tožnik upravičen do izselitvenega dodatka pred obdobjem začasnega dela, da pa mu je bil ta dodatek po tem obdobju zavrnen. Natančneje, iz točk od 24 do 26, 28 in 29 zgoraj je razvidno, da mu je bil izselitveni dodatek zavrnen v okviru pogodbe s Parlamentom za obdobje od 16. septembra 2013 do 15. maja 2014 in da je bila sprejeta odločba v zvezi s povračilom neupravičeno plačanih zneskov, da bi se izterjal dodatek, ki mu je bil dodeljen ob pogodbi z EASME za obdobje od 16. maja 2014 do 15. julija 2016.
- 112 Poleg tega je treba v okoliščinah obravnavane zadeve, ker ni kontinuitete med različnimi pogodbami, ki so bile sklenjene med tožnikom ter institucijami in organi Unije ter so omenjene v točkah 7, 8 in od 18 do 20 zgoraj, tožnikove denarne pravice, vključno z izselitvenim dodatkom, določiti ob vsakem začetku dela (glej v tem smislu sodbo z dne 5. decembra 2012, Grazyte/Komisija, F-76/11, EU:F:2012:173, točke od 45 do 47). Zato sta referenčno obdobje in upošteveno dejansko stanje za preučitev pogojev iz člena 4(1)(b) Priloge VII h Kadrovskim predpisom različni ob vsaki pogodbi. V teh okoliščinah se tožnik ob začetku dela v INEA ne more sklicevati niti na prejšnje odločbe o izselitvenem dodatku niti, posledično, na kršitev pridobljenih pravic.
- 113 Iz tega sledi, da z izpodbijano odločbo niso bila kršena tožnikova legitimna pričakovanja ter načela varstva zaupanja v pravo, pravne varnosti in pridobljenih pravic. Zato je treba četrti tožbeni razlog zavrniti kot neutemeljen.
- 114 Glede na vse navedeno je treba tožbo zavrniti v celoti.

Stroški

¹¹⁵ V skladu s členom 134(1) Poslovnika Splošnega sodišča se plačilo stroškov na predlog naloži neuspeli stranki. Tožnik ni uspel, zato se mu v skladu s predlogom Komisije naloži plačilo stroškov.

Iz teh razlogov je

SPLOŠNO SODIŠČE (drugi senat)

razsodilo:

1. Tožba se zavrne.

2. Alessandru Quadriju di Cardanu se naloži plačilo stroškov.

Prek

Schalin

Costeira

Razglašeno na javni obravnavi v Luxembourggu, 13. julija 2018.

Podpisi